

Lehangoló téli táj

Múlt hétvégén a nagypapáméknál voltam Petrikeresztúron. Délután arra gondoltam, hogy elviszem sétálni a kutyánkat, Foltit.

Ahogy kimentem a ház mögé, szántóföldek, erdős-mezős táj tárult elém. Csodálatosan szép, behavazott volt a rét, a hó szikrázott a napsütésben.

A másik oldalra néztem, ahol kivágott erdő nyomait fedeztem fel. A területet még nem tisztították meg, nem gondoskodtak a fák összerakásáról. Olyan volt, mintha hurrikán söpört volna végig az erdőn. Ijesztően csendes volt minden. Csak a szél suhogását lehetett hallani. Nem sokan merészkedtek ki a nagy hidegben. Sehol nem láttam vidáman játszadozó állatokat, egymást kergető nyulakat. A szánkópálya is üres volt, nem használta senki. Pedig nagyon jól kialakították a hosszú, meredek csúszdát. A gyerekek sajnos nem jöttek ki élvezni a tél szépségeit. Nem lehetett hallani a lurkók kacagását sem. Még hóembert sem láttam sehol.

Ahogy közelebb értem a domboldalhoz, valami kirívó látvány fogadott: egy hatalmas szemétkupac éktelenkedett az irtáson.

Elszomorodtam. Komolyan, ennyire igénytelenek lennénk?

A telek egyik oldalán hóval borított fenyvesek, ágairól lelógó jégcsapokkal szemgyönyörködtető látványt nyújtanak így télen, míg a másik oldal teljesen lehangoló.

És még madárcsicsergést sem hallottam, pedig nagypapáméknál máskor arra ébredek.

Már nem sok idő maradt a sötétedésig. Az ég alját szürkesség vonta be, leszállt a köd. Hazaindultam, de még a mellettem ugrándozó kiskutyám arca mosolyt csalt az enyémre is.

Luczi Anna

Zalaegerszegi Dózsa György Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola